

II. János Pál pápa beszéde az Európai Ökumenikus Ifjúsági Találkozón

Kedves Roger testvér, köszönöm Istenben és a fiatalokban bízó reményteljes szavait. Mint tudja, tavaly Franciaországban tett főpásztori látogatásom során azért határoztam úgy, hogy megállok Taizében, mert én is osztom ezt a bizalmat és ezt a reményt.

Kedves fiatalok, ezekben a napokban a bizalom zarándokútján most ti álltatok meg Rómában. Azért jöttetek ide, hogy találkozzatok a pápával és egyházmegyéjének híveivel, hogy együtt imádkozzatok velük azokon a helyeken, ahol Péter, Pál és még sok más vértanú a Krisztus iránti hűségéből vért ontotta. Öröm és bátorítás számunkra, hogy ilyen nagy számban fogadhatunk benneteket, és átvehetünk valamit fiatalos lendületekötől és hitetekből. Éppen most készítjük elő az egyházmegyei szinodust, amelynek célja a Jézustól kapott missziós megbízás és a közösség elmélyítése.

Kedves fiatalok, bizalom zarándokai, üdvözöllek benneteket az Úr nevében!

A pápa mélységesen együtt érez veletek, akik a „bizalom világméretű zarándokútja”-t járjátok; én is aggódva látom, hogy a keresztények nem egyek a hit és a szeretet közösségében; hogy ezrek és ezrek szenvednek, halnak éhen vagy vesztik életüket a nemzetek szörnyű fegyveres összetűzéseiben. Aggódva látom, hogy az emberi jogokat, különösen a vallásszabadságot, sok helyütt még mindig nem veszik figyelembe, és aggódva hallom sok fiatal hangját, akiket szorongás tölt el önmaguk és az emberiség jövője miatt.

Tudom, hogy ezek a gondolatok benneteket is nyugtalanítanak, de azt is tudom, hogy törhetetlen remény él bennetek: hisszük, hogy Krisztus egész életutunkon elkísér minket, és titokzatos jelenléte soha ki nem alvó tűzként ég bennünk.

Ő jelen van minden ember szíve mélyén, még akkor is, ha a félelem és az önkeresés hamuja gyakran fojtja el a lángot, és nem engedi, hogy a tűz az Ő melegét áraszsa.

Ahhoz, hogy Krisztus bizalmának zarándokai lehessünk, nap mint nap egy belső, Krisztus fényét kereső zarándokutat kell járnunk. Jézus az imádság békéjében velünk együtt teszi meg ezt az utat. Ha igéjében elmélyülünk, megértjük, mennyire szeret minket. Ugyanakkor tudatára ébredünk annak, hogy nem Ő az egyetlen, akit szeretnünk lehet és kell abban a Testben, amelynek Ő a feje (Kol 1, 18). Ez a Test az egyház, amelynek tagjaivá a kereszttség által leszünk, és amelyben Krisztus szeretete egyesít bennünket Isten Igéjével és a szentségekkel táplál. Krisztus küld bennünket: vigyük el az Örömhírt másoknak, mindenkinek, hiszen Ő barátja és ura minden embernek, és mindannyiunk megváltását akarja.

Befogadni a minket szerető Krisztust; szeretni Krisztust a szeretet közösségében, az egyházban; rendelkezésére állni Jézusnak, aki el akar küldeni bennünket testvéreinkhez: ez a három teszi számunkra lehetővé azt, hogy részt vehessünk a „bizalom világméretű zarándoklatán”, amelyet Ő ragyog be, akit a próféták az „Igazság Napja”-ként ünnepeltek

(Mal 3, 20). Néhányan közületek ezért a célért nagy távolságokat tesznek meg egyik kontinensről a másikra utazva. De valamennyien a bizalom zárandokaivá lehettek ott, ahol éltek, dolgoztok vagy tanultok, családok körében és egyházközségeitekben. Emlékezzetek Jézus szavaira: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjon szívetek és ne csüggedjen.” (Jn 14, 27) Feladatotok az, hogy ott, ahol vagytok, tegyetek meg minden töletek telhetőt az egyházzal egységben a kiengesztelődésért, és osztozzatok egymás sorsában, építsétek a békét, hogy így küzdhesetek az igazságtalanság ellen és az emberiség szenvedéseinek csökkentéséért.

Hogy szolgálni tudjam a hitet és a keresztények közötti egységet, hogy a béke követe lehessen a világban, én is arra vagyok hivatva, hogy a bizalom zárandoka legyek Krisztus nevében. Kérlek benneteket: imádkozzatok értem, a római egyházmegyében és az egész egyházban végzett szolgálatomért, különösen főpásztori utaimért. Én is imádkozom értetek, hogy Krisztus nevében bizalommal és bátorsággal teli zárandokok legyetek.

Amikor karácsonyt és az Úr megjelenését ünnepeljük, a pásztorokat és a bölcseket követve, a világ összes keresztényével együtt lélekben zárandokútra kelünk Betlehembe, hogy megcsodálhassuk és szívünkbe zárhassuk az istálló szegénységében világra jött Krisztus születésének titkát. Az Istengyermek kiszolgáltatottságát látva tudjuk elfogadni saját gyöngeségünket. Megérthetjük, hogy Krisztus ereje rejlik benne, így lelki fejlődésünket szolgálja, amint ezt az apostol kinyilatkoztatta: „Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében” (2Kor 12, 9). És örömünk „kimondhatatlan, dicsőült öröm”-mé válik (1Pét 1, 8), és bizalmunk megerősödik. Mint az Isten Anyja, úgy szeretnénk mi is elvinni a világnak az Örömhírt attól, aki minket befogad, és akit mi befogadunk. Szeretnénk a bizalom zárandokaivá lenni a Földön.

Kedves fiatalok, világunknak nagy szüksége van reményre, bizalomra, kiengesztelődésre, egységre és békére! Teljes szívemből kívánom, hogy a világ az életetek láttán egyre jobban rátok figyeljen és megértse az angyalok bensőségesen fölcsendülő karácsonyi énekét: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a Földön az Istennek tetsző embereknek!” (Lk 2, 14)

Úr Jézus, adj nekünk bizalmat és add nekünk Igédet!

Add nekünk szereteted erejét!

Add nekünk annak örömét, hogy minden ember testvérei vagyunk!

Roger testvér II. János Pál pápához

Szentatya, mindnyájan örülünk, hogy az Ön közelében lehetünk, és az egyház egyedülálló közösségének a szívében találkozhatunk.

Azért vagyunk itt, szinte valamennyi római egyházközség vendégeként, hogy kifejezzük szeretetünket a római egyház iránt, amely az Ön általános pásztori szolgálatán keresztül első a szeretetben, s rámutat közös hitünk forrásaira.

Testvéreimmal már régóta fölteszük magunknak a kérdést: mit várnak tőlünk azok a fiatalok, akiket hosszú évek óta fogadunk? Keresztelő Szent Jánost követve szeretnénk fölfedezni a közösség Krisztusát, vagyis annak a közösségnek a misztériumát, amely az egyház. Ehhez a bizalom útja vezet, s ezt semmivel sem lehet helyettesíteni.

Szeretett Szentatyánk, amikor Ön 1986 októberében eljött Taizébe, többek között ezt mondta: „Anélkül, hogy önök erre törekedtek volna, mindenfelől fiatalok milliói jönnek önökhöz... Az ember úgy megy Taizébe, mint egy forráshoz.”